

Gevechten gaan nooit zoals je ziet op tv. De held hoeft een gast maar één keer te slaan, en dan gaat-ie al meteen knock-out. In het echte leven wordt er een hoop geworsteld en probeer je elkaar vooral naar de grond te krijgen. De rits van de andere gast krast langs je gezicht en de klappen komen nooit op de juiste plekken terecht. Die films zijn één grote leugen.

De enige reden dat mensen mij en de mandem – mijn vrienden-groep – met rust laten is omdat ze weten dat we elk gevecht zouden winnen. En toch, heel soms, heeft iemand alsnog het lef om ons uit te dagen en dan moeten we diegene een lesje leren.

Zoals vanmiddag, toen er iets op het schoolplein werd gezegd wat we niet konden negeren. Femi zei dat de meiden Kehinde zo'n creep vinden dat zijn bijnaam *Friday the 13th* zou moeten zijn. Dus toen Kehinde na de lunchpauze binnenkwam, spuugde hij op Femi's schrift, schopte hij tegen zijn stoel en sprintte hij naar zijn plek achter

in het klaslokaal voordat Femi ook maar iets terug kon doen. Ik heb niks tegen die gast, maar toen Femi opstond alsof hij van plan was Kehinde terug te pakken, vergat hij één simpele regel. Als je met een van ons ruzie zoekt, zoek je ruzie met ons allemaal.

Het boeit niet wie er als eerste op wie spuugt. Als iemand ergens aan begint, dan maak ik het af – tenzij het een marathon of een huiswerkopdracht is. Dus dat is wat ik deed. Kehinde hoefde niet eens te bewegen, een kort knikje naar mij en Caleb was genoeg. Ik gaf Femi een duw en Caleb gooide hem over een tafel. Marcus filmde het omdat we het leuk vinden om dit soort dingen later terug te kijken, want waar doe je het anders voor? Wanneer we allemaal dertig zijn, kijken we deze video's terug en lachen we ons kapot om de shit die we vroeger uithaalden.

Niemand kan ons hier iets maken; ik maak deze gangen onveilig alsof de school mijn koninkrijk is. Wanneer andere leerlingen me zien aankomen, blijven ze als aan de grond genageld staan, net antilopen bij een drinkplaats. Want als ze niet bang voor me zijn, hoe gaan ze me dan respecteren? Is toch logisch.

Het enige nadeel van aan de top van de voedselketen staan is dat mensen niet kunnen wachten tot je een keer op je bek gaat. Als het geen brutale brugklassers zijn, of ouderejaars die stressen om hun examens, dan zijn het wel de docenten die je op je plek proberen te zetten, om even te laten zien dat zij nog steeds de baas zijn. Een paar zijn wel oké, maar er zijn er ook genoeg die hun frustratie over hun eigen mislukte dromen op je afreageren. Alsof het mijn schuld is dat jij astronaut wilde worden en in plaats daarvan nu in een klaslokaal in Zuid-Londen zit. Dromen zijn voor Tottenham-fans en Martin

Luther King. Ik heb die shit niet nodig. Ik ben de koning van de school, ik leef al mijn beste leven. De rest doet er niet toe.

Hoe dan ook, ik ben nu samen met Marcus op weg naar het nablijf-lokaal, terwijl Kehinde en Caleb ergens patat met kip zijn gaan eten. Eigenlijk moeten zij ook nablijven, maar daar hadden ze schijt aan. Calebs ouders nemen allang geen telefoontjes van school meer aan, en Kehinde doet gewoon wat-ie wil. Ik vind het prima, ook al is zijn gedoe met Femi de hele reden dat we überhaupt moeten nablijven.

We slenteren door de gang en opeens gaat Marcus' telefoon. Hij haalt hem paniekerig uit zijn broekzak. Het is sowieso z'n moeder, zij is de enige die hem op die manier angst kan aanjagen.

'Anton, ik smeeek je, niks zeggen over het nablijven.' Hij perst de woorden er supersnel uit en neemt dan gehaast zijn telefoon op. 'Hai, mama.' Zijn stem klinkt zo hoog en geknepen dat ik dubbelklap en mijn adem moet inhouden om niet in lachen uit te barsten. Hij gebaart dat ik moet oprotten en probeert van me weg te lopen. 'Ja, nee, ik heb voetbal vandaag, ik ben wat later thuis.'

'Mama, ik hou van je, mama,' fluister ik.

Hij stopt abrupt met lopen en draait zich weg van mijn gegriinnik. 'Sorry, mama, ik was het vergeten.' Hij is weer even stil en antwoordt dan: 'Nee, ik zit niet weer in de problemen op school. Ik heb gewoon voetbal vandaag, ik zweer het.'

Bro, hoe deze gast staat te zweten als een saucijzenbroodje in de zon, hou op met me. Het stopt pas als zijn moeder, midden in zijn excuses, de telefoon ophangt. Hij was zo van: 'Het spijt me, mama. Ik... Hallo? Mama?' En toen we hoorden dat de verbinding was verbroken, liet hij verslagen zijn schouders hangen, net een klein kind. Geen respect.

‘Heeft... Heeft je moeder nou gewoon opgehangen?’ Deze keer kan ik me niet meer inhouden en gier ik het uit. ‘Gast, je bent keihard gedist. Je eigen moeder heeft je een éénsterrenreview gegeven op Google.’

Wanneer we bij de deur van het klaslokaal aankomen ben ik nog steeds aan het lachen. Hij kijkt me geïrriteerd aan. ‘Het zal wel, bro. Jij weet niet hoe ze is,’ zegt hij zacht.

‘Nou, wat ik wél weet is dat ik in mijn hele leven nog nooit zo hard gedist ben. Hoezo laat je je zo makkelijk door haar aan de kant zetten?’ Ik heb zijn moeder ontmoet, en met haar moet je niet sollen, maar toch, als iemand zo minachtend met je omgaat weet je dat ze je niet hoog heeft zitten. ‘Ik hoorde dat ze de kraamafdeling heeft gebeld, ze wil haar geld terug.’

‘En jij dan?’ Hij fronst. ‘Ik ben niet de enige die gaat nablijven. Als jij niet ook bang was voor je eigen moeder, dan was je niet meegegaan. Dan was je weggegaan, net als de rest.’

‘Ik ben niet bang voor m’n moeder, en ik zou me nooit zo door haar laten behandelen. Ik heb gewoon geen zin in gezeik. Da’s wat anders.’ Even eerlijk, mijn moeder zou me vermoorden en een ep met vier distracks uitbrengen als ze wist dat ik moet nablijven omdat ik heb gevochten.

‘Hoezo is dat anders?’

‘Omdat ik me moet focussen en boven op m’n shit moet blijven hier. Beetje lastig als zij als een pitbull in m’n nek zit te hijgen.’ Trouwens, mam is er toch al van overtuigd dat Kehinde een slechte invloed op me heeft, en dit zou het alleen maar erger maken. Ze maakt er een heel ding van dat hij haar nooit groet als hij bij ons thuis komt en

dat hij altijd de hele koelkast leegvreet. Maar wat ze niet snapt is dat Kehinde precies is zoals ik, maar dan met de volumeknop verder opengedraaid, en dat hij schijt heeft aan wat anderen denken. Toen ik in groep acht zat, maakten alle kinderen me belachelijk omdat mijn vader in de bak zat. Ze zeiden shit zoals dat ik met Halloween gevangenskleding moest dragen zodat ik kon matchen met mijn pa, en Kehinde is de enige die er toen voor me was. Hij leerde me hoe ik mijn reputatie kan gebruiken om respect af te dwingen, en als dat betekent dat ik af en toe moet nablijven, dan is dat maar zo. Geen probleem.

Wanneer we het nablijflokaal binnenlopen, kijk ik Marcus aan omdat ik mijn ogen niet geloof. Aan het bureau voor in het lokaal zit meneer Benjamin. Zul je net zien. Deze gast moet mij altijd hebben; ooit heeft hij me zelfs laten nablijven omdat ik op badslippers naar school kwam. Of eigenlijk gaf hij me toen gymschoentjes uit de doos met gevonden voorwerpen, die ik vervolgens in de prullenbak gooide. Kehinde gaat daar nu nog steeds stuk om. Als het Crocs of Puma's waren geweest, had ik hetzelfde gedaan. Ook nu begint meneer Benjamin al flauw tegen me te doen vanaf het moment dat ik binnenkom.

'Ah, heren, wat fijn dat jullie ons de eer van jullie aanwezigheid gunnen. Pak maar een stoel.' Deze vent praat zo gladjes. Hij denkt dat ik zijn sarcasme niet opmerk, maar ik ben niet achterlijk. Ik til de stoel op die het dichtst bij me staat.

'Waar moet-ie heen, meneer?' vraag ik onschuldig.

Marcus heeft een sluwe grijns op zijn gezicht. Hij weet dat dit nog maar het begin is, dat ik nog maar aan het opwarmen ben als een magnetronmaaltijd. Er zitten nog een paar anderen in het lokaal,

twee meiden op de derde rij bij het raam en een of andere knul die ik niet ken. Maar zij kennen mij wel, want ze kijken naar me op alsof ze weten dat ze een showtje kunnen verwachten. Ik wou dat de rest hier ook was zodat ze dit niet hoefden te missen.

‘Ah, u vindt zichzelf wel heel grappig, of niet, meneer Charles? En nog een keer moeten nablijven morgen, vind je dat ook grappig?’ Deze kerel grijnst alsof hij de manager bij de snackbar is die je bijna een euro extra laat betalen voor een sausje. Marcus trekt een wenkbrauw op, in afwachting van mijn reactie. Ik kan hem natuurlijk niet eerst een preek geven over disrespect en me vervolgens door deze leraar laten aftroeven.

‘Niet zo grappig als uw overhemd,’ zeg ik tegen hem. ‘Waarom zit-ie zo strak? U lijkt wel een LEGO-poppetje in een croptop.’

‘Oké.’ Meneer Benjamin heeft een neplach op zijn gezicht, hij probeert te doen alsof we elkaar gewoon zitten te stangen, en ik zou het daarbij hebben gelaten als ik niet had gespot dat Marcus zijn telefoon in zijn hand heeft en stiekem aan het filmen is. Nu kan ik niet stoppen, het publiek wil een spektakel en ik stel ze niet graag teleur. Ik mag geen zwakkeling lijken tegenover mijn trouwe onderdanen, en ik beloon hun respect door ze te entertainen. En dus laat ik mijn blik nadrukkelijk van top tot teen over meneer Benjamin glijden.

‘Nah, ik meen het, op een feestje zou u echt de show stelen met dat overhemd. Het zit zo strak dat ik de omtrek van uw organen kan zien.’ Ik doe alsof ik met samengeknepen ogen naar zijn maag kijk. ‘Meneer, hebt u net een bagel gegeten? Ik zie letterlijk uw hartslag.’

‘Goed, zo is het wel genoeg.’ Hij is inmiddels knalrood en ik weet niet of dat komt doordat hij pissig is, doordat hij zich schaamt

of doordat dat poppenoverhemd van hem zó strak zit dat hij niet genoeg lucht krijgt.

‘Als u ’t niet meer wilt, kunt u ’t doneren aan het hondenasiel. Er zitten daar genoeg kleine hondjes die winterkleding nodig hebben, shout-out naar chihuahua’s.’

‘Prima, dan blijf je nog een derde keer na. Of wil je nog even doorgaan zodat je vier keer kunt nablijven?’ Meneer Benjamin is nu zo woedend dat zijn stem trilt alsof hij zo de feature van een r&b-nummer gaat zingen. De enige reden dat ik dat pik van deze sukkel is dat Marcus is gestopt met filmen. Hoezo begon hij gelijk tegen me te zeiken terwijl ik hier letterlijk alleen maar kwam om na te blijven? Ik had het ook kunnen skippen, zoals Kehinde en Caleb. Maar nu ben ik hier en krijg ik allemaal negatieve shit over me heen, net Hendrik VIII in een groepschat met al z’n ex-vrouwen.

Marcus en ik gaan achter in het lokaal zitten, en meneer Benjamin geeft ons allemaal een leeg velletje papier en een pen. Hij begint voor in het lokaal te ijsberen.

‘Nablijven is een moment voor reflectie, of tenminste, dat zou het moeten zijn. Dus ik wil jullie vragen om te reflecteren, om op te schrijven waar jullie jezelf over vijf jaar zien.’ Ik rol zo hard als ik kan met mijn ogen en Marcus snuift. Bro, ik haat die vraag. Ik leef in het hier-en-nu, vriend. Ik sta aan de top als een alfa, de leider van de wolvenroedel. Waarom zou ik me druk maken over dingen die nog niet gebeurd zijn? Het enige wat ik wil weten over de toekomst is wat mam en oma vanavond voor me gaan koken. Als het niet iets lekkers is, dan trek ik mijn eigen plan als zo’n verdwaalde wenkbrouwhaar waar je je ogen niet van af kunt houden.

Als ik na tien minuten nog steeds niets heb opgeschreven, knijpt meneer Benjamin zijn ogen tot spleetjes, en dus schrijf ik op dat ik over vijf jaar langer wil zijn dan nu. Ik voeg er bijna aan toe dat ik sowieso geen docent wil zijn, maar mijn oom Fred is ook docent, dus dat voelt niet eerlijk tegenover hem. En veel docenten op deze school zijn onschuldig, het is alleen meneer Benjamin die ervoor zorgt dat ik nog liever aan een kaasrasp zou likken dan in zijn lessen te moeten zitten. Dus in plaats daarvan schrijf ik over hoe ik er altijd van heb gedroomd om tuinman te worden: rozen, palmbomen, dat soort dingen. Aloë vera. Nu som ik gewoon willekeurige planten op, ook al heb ik nog nooit in mijn leven een schep in mijn handen gehad.

Als ik naast me kijk, zie ik dat Marcus serieuze antwoorden heeft opgeschreven. Hij heeft het erover dat hij wil studeren, dat hij zich wil specialiseren in grafische vormgeving, dat hij animator wil worden en zo. Echt, wat denkt hij? Deze gast kijkt te veel anime, hij krijgt daar allemaal waanideeën van. Wanneer hij ziet dat ik meekijk, schermt Marcus zijn papiertje af met zijn elleboog alsof het een tentamen is.

‘Misschien kun je een serie tekenen over een kerel die Marcus heet en die niet altijd aan de telefoon wordt afgesnauwd door z’n moeder,’ zeg ik met een grijns.

‘Laat me,’ zegt hij en hij schuift een stukje op om zijn antwoorden verder voor me te verbergen.

Als meneer Benjamin langskomt om onze papiertjes op te halen, stopt hij even om mijn antwoord te lezen. Dan fronst hij en vouwt hij het papier op en stopt het in zijn zak. Mijn ogen volgen hem terwijl hij terug naar zijn bureau loopt. Ik weet al wat hij gaat zeggen

voordat hij het zegt. Bel alsjeblieft niet mijn moeder. Niet doen, loser, ga me niet naaien.

‘Ik weet zeker dat je moeder heel graag wil weten hoe productief je bent geweest vandaag,’ zegt hij met een valse grijns. Ik wist dat-ie het zou zeggen. En toch krijg ik er de zenuwen van. Niet dat ik dat aan hem ga laten zien.

‘Doe wat u wilt.’ Ik geef hem een tjoerie en sta op, gooi mijn spullen in mijn tas en loop het lokaal uit.

Als ik bij mijn huis aankom, blijf ik even beneden rondhangen bij de containers die voor ons flatgebouw staan. Ik weet nu al dat mam over de rooie is.

Als ik niet langer buiten kan blijven, haal ik diep adem en ga ik naar boven. Het licht in de lift flikkert alsof het er spookt, maar we zijn er inmiddels aan gewend. De lift is om de paar weken buiten gebruik, en dan moeten we vier verdiepingen omhooglopen. De mevrouw met de kinderwagen die naast ons woont vraagt altijd of ik haar wil helpen, en dat doe ik af en toe. Soms zit ik er niet op te wachten, dus dan wacht ik eerst tot ze zonder mij naar binnen is gegaan. Daar word je hard van.

Als ik bij de voordeur aankom, adem ik diep in voordat ik mijn sleutels uit mijn zak haal en naar binnen ga. Ik hoor dat mam Celine Dion aan heeft staan, dat is de witte kant van haar familie die af en toe naar boven komt. Wat moeten de burens wel niet denken? Nu moet ik straks keiharde drillrap gaan draaien om de boel weer gelijk te trekken.

Eenmaal binnen sluip ik door de hal, maar dan verschijnt haar hoofd ineens om de hoek van de keukendeur. Deze vrouw heeft een

zesde zintuig, ik zweer het. Ze heeft van die gele schoonmaakhandschoenen aan en ze draagt de schort die ik haar voor kerst heb gegeven. FRY ME TO THE MOON staat erop, met een foto van een omelet op de maan. Op dat moment was het grappig. Maar nu ze deze blik op haar gezicht heeft, is de humor ver te zoeken.

‘Is er iets wat je me moet vertellen?’ vraagt ze.

Ik weet dat ze weet dat ik weer in de problemen zat op school. Het is bijna alsof ze wil dat ik tegen haar lieg.

‘Nee hoor, alles goed. Hoezo? Wat is er?’ Ik lijk wel een matige acteur in een slechte soap.

‘Weet je zeker dat je dit spelletje wilt spelen?’ briest ze.

‘Welk spelletje?’ Ik kan het nu niet opgeven. Zelfs al zou ik willen, iets in me zegt me dat ik vol moet houden.

Mam trekt haar handschoenen uit en zet haar handen op haar heupen. Klaar voor de strijd. Daar gaan we dan.

‘Anton, ik kan dit gesprek niet telkens opnieuw met je blijven voeren. Meneer Benjamin belde me en hij heeft me precies verteld wat er gebeurd is.’ Natuurlijk heeft hij dat gedaan. Die gast zou zijn eigen moeder nog snitchen voor een blikje bonen. ‘Je moest nablijven. Alweer. Omdat je hebt gevochten. En waarom moet ik dat horen van een docent? Je hebt toch een telefoon, waarom heb je me niet gebeld en het zelf verteld?’ Yo, ze gaat hard, ze spuwt vuur en vlam, net de Vesuvius. Er zit niks anders op dan mijn kiezen op elkaar klemmen en wachten tot ze klaar is. ‘Wanneer ga je een keer verantwoordelijkheid voor jezelf nemen? Heb ik je soms geleerd om je respectloos te gedragen?’

‘Nee, mam.’ Ik zeg haar wat ze wil horen.

‘En heb ik je geleerd om te liegen?’ Haar stem klinkt hoger.

‘Nee, mam.’

‘En wat een verrassing dat ik er vervolgens achter kom dat je vriend Kehinde hierbij betrokken was.’ Ik rol automatisch met mijn ogen, ik kan er niks aan doen, want dit doet ze altijd. ‘Je kunt zoveel met je ogen rollen als je wilt, Anton, maar die jongen heeft je helemaal onder de duim.’ Dit zorgt ervoor dat ik in de verdediging schiet, dat ze doet alsof ik als een hondje achter hem aan loop of zo, alsof ik niet mijn eigen persoon ben.

‘Kehinde was er niet eens bij in het lokaal toen ik straf kreeg van meneer Benjamin.’ Nu schiet mijn eigen stem omhoog.

‘O, geweldig, dus hij zorgt ervoor dat je in de problemen komt en dan komt hij niet eens opdagen om de consequenties onder ogen te zien. En dat is het soort persoon met wie jij je tijd wilt doorbrengen?’

Ik had niks moeten zeggen. ‘Je weet niet waar je het over hebt,’ pers ik er zwakjes uit, maar we weten allebei dat ze me net heeft neergehaald met mijn eigen woorden. Laat haar me maar gewoon vertellen welke straf ik krijg; hopelijk is ze toch te druk met werken om zich eraan te houden. Mam werkt aan een of ander groot project, iets met een vrouwenopvang of een goed doel of zo, weet ik veel.

Na een intense staarwedstrijd laat ze haar handen naast haar lichaam vallen. ‘Een week geen internet.’

Ik klem mijn kaken op elkaar en bal mijn handen tot vuisten. *Geen weerwoord geven, geen weerwoord geven...* De vorige keer dat ik met haar in discussie ging, maakte ze er twee weken van, en veranderde ze het wifwachtwoord in ‘AntonLuvsMammieWammie123’. Ze legde het er lekker dik bovenop, die cijfers waren zo onnodig. Ze

blokkeert ook mijn data. Ik heb een abonnement, maar dan belt ze dus gewoon mijn provider op om mijn internet te laten stopzetten. Ik zweer het, ze is dan misschien klein, maar mijn moeder is soms echt een kwaadaardig genie. ‘En je brengt morgen je oma naar het ziekenhuis.’

‘Kom op, morgen is het zaterdag, ik heb al afgesproken.’ Ik ga met de jongens in het park chillen, bij Telegraph Hill. En bovendien heb ik oma de laatste tijd al heel vaak naar het ziekenhuis gebracht. Ze moet de hele tijd naar de dokter omdat ze klaagt dat ze snel duizelig wordt en last heeft van haar maag. Dat ze maagklachten heeft, kan ik bevestigen. Als oma naar de wc is geweest dan weet je het, want ze laat daar altijd een stukje van haar ziel achter. Ze heeft geen dokter nodig, ze heeft een priester nodig om de wc-demonen uit te drijven nadat ze daar klaar is.

‘Je gaat met haar mee en daarmee uit. Ga je nu maar oprissen voor het avondeten.’ Oprissen? Denkt ze soms dat ik een keukenmeid ben? Ik wist niet dat ik in Downton Abbey woonde. Mam gaat verder met het schoonmaken van de keuken dus ik druip af naar mijn kamer, terwijl ik onderweg bewust de badkamer vermijd. Nog voordat ik bij mijn kamer aankom, trilt mijn telefoon.

Kehinde

Yo, gast, kom je morgen chillen in het park?

Ik begin een antwoord terug te typen.

Ik

Heb iets met m'n oma maar ik
ga haar ditchen en met jullie mee

Maar nog voordat ik het bericht kan versturen, zie ik dat ik geen internet meer heb. Ze heeft het wachtwoord nu al veranderd. Ik bijt gefrustreerd op mijn onderlip, stamp mijn slaapkamer in en sla de deur zo hard als ik kan achter me dicht. De klap echoot door het appartement. Vanuit de keuken hoor ik mam roepen: 'Dat is een maand geen internet.'